"கல்யாணம் என்பது இருதலைக் கொள்ளி பட்ட ஒரு கேட்டையை யொத்தது. உள்ளே யிருக்கிறவர்கள் வெளியே வர விரும்புகிறார்கள். வெளியே யிருப்பவர்கள் உள்ளே நுழைய யாசிக்கிறார்கள்."

முதலில் கோத்து யோல் உயர்ந்து கடுமையாக கிடுக்கிடும், ஏறம் பட்டதுடன் நுட்பமுமெனும் தன்மையுடையன.

நோயான ஒருவன் கிரப்பவனுக்கு கருந்தால் கிறந்து வருவானென்று கூறினதுண்டு. அவத்தியம் செய்வனாட்டு வருவார்களா?

"யென்னக்கேயை மறு ஏன்மை தோன்றுமைக்கு வேண்டிய தியான ஞானசத்திக்கு வேண்டிய பரிபக்தி கனவுள்"

"அறைமனையாள் என்ன செய்ய முடியும்"? அறைமனை நோத் தின் தான் வாழ்ய ஒப்யோனாயன் "வரட்டும்" மேதான் த்திலிருந்து மறையடிக்கப்பட்டான்.

ஒரு அன்ப வாழ்வத்தின்கண் உயர்வாட மனை ஜெண்ணம் அவ்வளவு மலை வாரதா?

ஒரு கணவுக்கு வேண்டிய ஆகர்ண சக்தி அவனிடம் கடையாது.

அழகிய ஒத்தவாட மாசற்ற கதயத்தின்கண் ஒன் அதிகம்கிய ஒரு பேன். அது ஆணையாலும் பெண்ணையாலும் தான்.

மனிதனின் உடல் தாங்கு யோக்கூடும், ஒளமானது மனிதனின் கிளர்ந்தெழுக்கை செய்து வருகிறது. தாய் வயிற்றில் இருக்க தொடங்கி வருகிறது.

உங்களுக்கு கூக நாவுகள் யோட்டும் கொள்ளும் விக்கத் சிண்டையுள் நீ உன் ஏன் கலந்து கொள்ளவில்லை?" என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த நீக்ரோ "நாய்கள் தொடும்புத் துண்டுக்காக சிண்டை யோட்டுக் கொள்ளும் யோது, தொடும்புத் துண்டு, சிண்டையுள் கலந்துக் கொள்ளுமா?" என்று கேட்டார்.

உண்மை ஊருமானதும் — அதிகமாகாவும் — த்

"நேப்பு" என்பது ஜாதிபேதமறியது ஏகு புனித வன்மை.

தாவுவ்ப் யோவனாது யோன மறைந்ததத்தன்தோறுத் தோடு ஏற்றுக் கொள்ள வக்கூவேப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மர்மமான நேப்ளை காப்புமும், பகிரங்கமான பணகயே மேல்.

தீமையை செய்து செய்க — ஆற்றாதென்பன் கிரிக்கும் சேரவே — வறுமை வழத்தி வேர்ணு — விர்ணு, வயிர மணிகளாக்கே.

~~சேரவேண்டிய~~ உணர்க்கிகளைத் தான்டக் கூடிய சிம்பவங்களைத் தருவதும், கேட்பதும் ஜனங்களுக்கு ஒரு வருப்பம். மக்கள் நகைச்சுவையை மட்டுமல்ல, சோக நாடகங்களையும் பார்த்து கேட்டு, படித்து அநுபவிக்கிறார்கள். உணர்ச்சி பகியானது ஏறுபடும் வேட்கையாகிறது. கிறுகுல்புரன் நாடகமேடைகளும், சினிமியமும் செழுத்து வருகின்றன.

வசந்த காலமன்று யோஜாச் செழுபுவிம்மேமா? மலர்ன்று கிழுகு ஜனிக்கேமா?

கிராமத்தேன்னையான் மீது தும்பும் தூசியும் படுக்கிறுப்பதை யோன் வெய்வரும் நிம்மையை யோர்த்தக் கொண்புடுக்கிறது.

தன் ஒதுக்கையான் மீதுள்ள அழுக்கையும் ஆரையையும் நகைகள் கொண்டு மறைப்பதை யோன் நாமம் நம்மாடுகள் நேர்ந்வுகளையும் நோய்களையும் நயமான பேச்சுகளையும் வெள்வேட்டிகளையும் மறைத்து வருகிறோம்.

தணிமையான் கிடக்கும் யோது வாய்க்கு வேண்டிய ஆக்ஷரவனை செய்வது யோன், யாதொரு கூட்டுப்பாடு மன்னி, சுயேச்சையுடன்.

மெல்லிய காற்றினை கொகாக ஊதுவதும்
மலர்களை கிழுகுகள்
மங்கிய நிலவினை மயங்கித் துயங்கிச்
சூன்தும் மேகங்கள்
மாலைகளிக்கேள்ளை கின்பமாய்த் தினை
வாசம் செய்யும் வண்டுகள்
சுடுத்தி ஆடுத்திலே, கண்ணுக்கே தெரி
புமான் அழைத்தாடும் பவழக் கொடிகள்
உனது வத்தியாயத்து வினைந்து ஒடுங்கி
படரும் வாசுதேவப்புகை.